

Story of love

บ่วงรักโซ่ พิศवास

ปานรพี

Story of love

บ่วงรักโซ่ พิศवास

ปานรพี

มองรักใช้พิศวาส

แต่งโดย ปาณิณี

เลขมาตรฐานสากลหนังสือ ISBN 978-616-240-092-6

ราคา 249 บาท

ของลิขสิทธิ์พระราชทานมูลนิธิสืบนาคะ ส.พ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญญะยิ กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ มาจธัญญ์, ฐิติพร ติญาคี, ปวีณ อนุชาทอง
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ณิศากร อนุรัตน์พวงศรี กอนกุล ธีระชัย
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ปวีณพวงศรี ธีระสุวรรณ
ฝ่ายการตลาด	ศศิธร ศิริสุวรรณพิน
พิมพ์	ออฟเซ็ท อีโอบี

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน เชียงใหม่ ภูเก็ต กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บুকส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำพูน เชียงใหม่ ภูเก็ต กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์กราฟิกส์ ดิจิทัลจำหน่าย สอนการรายสัปดาห์เพิ่มเติมได้

โทร. 08-1423-5373

พูน
กร:ณกนอบนสายตกรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

เรื่องราวความรักของหนุ่มสาวที่มาจากต่างสังคม ต่างความคิด อีกหนึ่ง ปกป้องส่วยชีวิต อีกหนึ่งคิดแย่งชิง ทหญิงสาวจึงทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องเด็กชายตัวน้อยๆ ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขครึ่งหนึ่งของผู้เป็นพี่สาว ที่จากไปหลังจากให้กำเนิดบุตรได้เพียงไม่กี่วัน เธอจึงทุ่มเท ความรัก ความอบอุ่นทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ในฐานะ 'แม่'

ทว่าชายหนุ่มอีกคน กลับมีความคิดอยากจะแย่งชิงสายเลือดของผู้เป็นน้องชายมาจากอกเธอ แต่พอได้สัมผัสกับความไร้เดียงสาและแววตาที่ใสซื่อบริสุทธิ์ที่ดูน่ารักของเด็กน้อย กลับทำให้เขายอมพ่ายแพ้ และแปรเปลี่ยนเป็นความรักโดยไม่รู้ตัว ไฉนเมื่อเธอเป็นแม่ได้ เขาก็อยากจะเป็นพ่อบ้างเช่นกัน

นิยายเรื่องนี้เป็นผลงานชิ้นแรกในชีวิตของผู้เขียนที่ว่าได้ ตัวละครทุกตัวที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้นนี้ ก็หวังเพื่อให้ผู้อ่านทุกท่านได้สัมผัสกับความรักที่อบอุ่นละมุนในอีกแบบฉบับหนึ่ง และอมยิ้ม หัวเราะ ลุบท หุบทไปกับพวกเขาด้วยเช่นกัน เพราะถ้าฝั่งคนเขียนเองก็มีความสุขและอยู่แล้วล่ะ (หัวเราะ...)

ผลงานชิ้นแรกในชีวิต เรื่องนี้จะไม่มีการตีพิมพ์นำไปได้เสีย ถ้าไปใส่กำลังใจ และการสนับสนุนที่ดีจากครอบครัวและคนรอบข้าง ขณคุณที่คนๆ ของการดี ที่คอยชี้แนะ และเป็นพี่ปรึกษาที่ดีเยี่ยม มาตั้งแต่ต้นจนมีวันนี้ อีกทั้งเพื่อนพี่น้องที่จากเว็บเสกสัตว์ทุก ๆ ท่านที่คอยติดตาม ถวายถึง และคอมเมนต์ผลงาน ดีเนื้อก้อ และขอเนื้อเป็นกำลังใจให้คนเขียนด้วยดีเสมอมา ตั้งแต่ต้นจนจบ เลยก็ว่าได้ล่ะ

และที่อ้อมใจได้ต้องขอขอบคุณเว็ควิชาที่ช่วยชี้ทางให้คน (อยาก) เขียน ไฉนมาปากกา 'ปานรณี' มีโอกาสเดินเข้ามาเจาะปะคูบ้านสี่เขียว และนี่ๆ จากกองบก. ทุกท่านที่ได้เกียรติดีเบ็ดประคูด้อนรับสมาชิกตัวน้อยๆ จากเมืองร้อยเกิน (ร้อยเอ็ด) คนนี้เข้าสู่อายดา 'บ้านกัณฑ์มายส์' ด้วยอีกคนหนึ่ง

ขณ คุณอย่างสุดซึ้ง
ปานรณี

ดวงรักใช้พิศอาล

ช่วงที่ 1

ท่ามกลางการจราจรที่คับคั่งในยามเช้าของถนนเส้นหนึ่ง ย่านใจกลางเมืองหลวง ที่ผู้คนไม่ว่าจะเด็กวัยเรียนหรือผู้ใหญ่วัยทำงาน ต่างก็อาศัยเดินทางสัญจรไปมาอย่างรีบเร่งเพื่อแข่งกับเวลา สองข้างทางบนฟุตปาธ ผู้คนเดินขวักริ้วสวนกันไปมา บรรดาพ่อค้าแม่ขายจอดรถ เช่นขายของกินกันเป็นส่วนใหญ่ บางเจ้าก็บึ่งย่างทอดกันสดๆ ใหม่ๆ แสน่าทานดีสำหรับชีวิตรีบเร่งที่ไม่มีเวลารอคอย หรือปรุงเอง

"แม่พิมพ์" เสียงร้องเรียกของเด็กน้อยวัยสองขวบครึ่ง นั่งอยู่บนเบาะข้างหน้าคู่กับคนขับซึ่งเสริมสำหรับเด็กโดยเจ พาะและรัด ด้วยเข็มขัดนิรภัยอย่างเรียบร้อยที่ตั้งขึ้น พร้อมกับกำลังความหาของเส้นขึ้นโปรดของตนอยู่นั้น ทำให้พิมพ์ลภากิจสุจริต วัยยี่สิบหกปี หรือแม่พิมพ์ของเจ้าตัวป้อมตื่นจากภวังค์ พลงมองไปที่สัญญาณไฟจราจร ซึ่งอยู่ตรงสี่แยกที่รถของตนเองติดแหงกอยู่ และเมื่อพบว่ามันยังคงเป็นสีแดงอยู่เธอจึงหันมาหาห้องเจ้านาย หรือเด็กชายกวินวิน กิจสุจริต ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตนเองพลงยิ้มกว้าง ก่อนจะเหยตาม

"อะ...เฮ้อ คับ เจ้านายตื่นแล้ว เหนอรูก ยังไม่ถึงโรงเรียนหนูเลยนะ ไม่ว่างแล้วเหอคับ"

"เจ้านายไม่ว่างแล้วคับ เจ้านายจะขี่เครื่องบิน" เหยงจบ เด็กน้อยก็หันไปให้ความสนใจกับเครื่องบินรบลำโต ที่ผู้เป็นมารดาซื้อให้ แต่สักพักก็ปิดปากหาวหวอดตากลมโตห์ปรี้อีกครั้ง พิมพ์ลภากเห็นดังนั้นจึงส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะนึกสงสารในใจ

ทุกๆ เช้าวันจันทร์ถึงศุกร์ หญิงสาวจะต้องปลุกปล้ำกับบุตรชายอยู่ตั้งนานกว่าจะลากเจ้าตัวอ้วนจากเตียงไปอาบน้ำแต่งตัว ทานข้าวแล้วพามาหัดต่อในรถเพื่อแข่งกับเวลา ไม่ต่างกับเด็กคนอื่น ๆ ซึ่งอันที่จริง เด็กวัยนี้ควรที่จะได้อยู่บ้าน กินอ้อม

นอนหลับอย่างเต็มທີ່ถึงจะถูก 'ไมโซ'ต้องตื่นแต่เช้าเพื่อไปโรงเรียน ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงเกณฑ์ดีแบบนี้

แต่จะให้ทำอย่างไรได้ เพราะถ้าหญิงสาวไม่ทำแบบนี้ ลูกของเธอก็จะไม่มีคนคอยดูแล หรือถ้าเธอเลิกทำงานมาดูแลเอง มีหวังอดตายอย่างแน่นอน

'ว้อ! ถ้าพี่พรอยู่ก็ดีกว่า' พิมลภานึกถึงผู้เป็นพี่สาวในใจ จนเมื่อสัญญาลไฟจากราชเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว เธอก็รีบเข้าเรียกรถ และขับผ่านสี่แยกนั้นไปทันที

ไม่นานนัก หลังจากฝากภรรยาที่ติดขัดมาได้ รถเก่งสายพันธุฎิปุ่่นสืบบรรณรัชขนาดเล็กของสองแม่ลูกก็แล่นมาจอดบริเวณหน้าโรงเรียนอนุบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนของเจ้านาย และถึงแม้ว่าค่าเทอมจะแพงเอาการ แต่ด้วยชื่อเสียงในด้านดีของโรงเรียน ทำให้พิมลภาไว้วางใจส่งลูกน้อยมาเข้าเรียน

"เฮ้...ตอนนี้เราอยู่ที่ไหนนี่ ไซหน้าโรงเรียนของหนุ่มหล่อแถวนี้หรือเปล่าเอ่ย" คุณแม่ยังสาวแต่รังทำท่าทางครุ่นคิด แต่หนุ่มหล่อที่ว่างลับท่าหน้าวงอัยน์ปากจู้ แก้มป่อง แล้วซันสายตามองแม่พิมของตนด้วยสายตาสละห้อย

"แม่พิมครับ เจ้านายอยากไปเล่นกับแม่พิมด้วย"

'วามแล้วโว' ร่างบางคิดในใจ ก่อนจะหาทางปฏิเสธและหลอกส่งเจ้าตัวแสบ "ไม่ได้หรอกลูก แม่พิมต้องทำงานนะครับ เจ้านายไปเล่นกับเพื่อนๆ อยู่นะ แม่พิมสัญญาว่าเย็นนี้จะรีบมาจับหนู แล้วเราไปกินไอติมด้วยกัน...ดีมีัยเอ่ย"

พิมลภาารู้ดีว่า การหาของหรืออะไรก็ได้แล้วแต่ มาหลอกส่งไปบุตรชายทำหรือไม่ว่าอะไรนั้นมันไม่ค่อยถูกต้องสักเท่าไรไร แต่ในยามนี้ก็จำเป็นละ...

พอได้ยินคำว่าไอศกรีม โบหน้าหญิงงอเมื่อครูของเด็กชายก็เปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งเห็นพินน้ำนมขาวจิวะทันที ก็ไอศกรีมกับเด็กนั้นมันเป็นของคู่กันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

"สัญญาด้วย" เอ่ยจบ เจ้าตัวเล็กก็ทำท่าจู้ก้อยให้ผู้เป็นแม่เอานิ้วก้อยมาเกี่ยวด้วย จนเมื่อหญิงสาวทำตาม นั้นละ...ถึงยอมลงจากรถได้

ภายในห้องชุดสุดหรูชั้นบนสุดของคอนโดมิเนียมชื่อดังย่านใจกลางกรุง ร่างเปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ของชายหญิงคู่หนึ่งกำลังตระกองกอดกันอยู่บนเตียงกว้าง

ซึ่งตอนนี้ผ้าปูเตียงสะอาดยับยู่ยี่ ผ้าห่ม หมอนกระจัดกระจายอยู่ทั่วห้อง นิ้วเรียวของหญิงสาวกรีดวาดไล่กองแค้นของชายหนุ่มเส้นบางๆ หลังจากหึ่งคู่ผานบทรักอันเร่าร้อนไปเมื่อไม่ถึงชั่วโมงที่ผานมานี้เอง

"อืม...ไม่เสน่หาเซอร์" ชายหนุ่มร้องห้ามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงลั่นพรา

"เซอร์รักคุณจังเลยคะ วินชา" น้ำเสียงออดอ้อนของเซอร์ นางแบบสาวสวยชื่อดังที่กำลังส่งสายตาหยาดเยิ้มเชิญชวนทำให้เขา กวินท์ ทรัพย์สินไพศาล นักธุรกิจหนุ่มหล่อไฟแรง เจ้าของบริษัทก่อสร้างหริมหริพ ยังกะมีใหญ่ของเมืองไทยถึงกับขนลุกชู

"แต่ผม...มีประชุมตอนสิบโมง" ชายหนุ่มเอ่ยประท้วงด้วยน้ำเสียงแหบพรา เพราะมีตมุ่มนึ่งของคนข้างกายเริ่มยุบยับไม่อยู่สุข

"แห่ม...ตอนนี้เพิ่งจะหกโมงเอง เรายังมีเวลาอยู่ด้วยกันอีกตั้งเหลือเพื่อไม่ใช่หรือคะ" นัยน์ตาแม่เสื้อสาวพราเวยับไม่ต่างจากเขา และเมื่อ...ความขางเต่งตึงของนางแบบสาวที่กำลังถอดทุกสื่อตรงหน้า มีหรือที่ยีกฝ่ายจะปฏิเสธได้ลง

'เฮ่น่า ประชุมช้าหน่อยคงไม่ป็นไรนี่' ร่างสูงคิดในใจ ก่อนที่จะเริ่มบทรักบทใหม่กับหญิงสาวที่อยู่ข้างกายอีกครั้ง

09.30 น. ลานจอดรถตึกหริพไพศาล

รถเมอร์เซเดส-เบนซ์ สดหรู สมรรถนะรุ่นเยี่ยม ถูกขับเข้ามาจอดยังช่องสำหรับผู้บริหารบริษัทในเครือหริพไพศาลกรุ๊ป จากนั้นสักพักชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของรถก็ก้าวลงจากรถยืนเหยียดเติมความสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร แหงนหน้ามองขึ้นไปบนยอดตึกสูงหลายสิบชั้นตรงหน้า เขามักจะทำเช่นนี้ทุกเช้าก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ภายในบริเวณตัวอาคารหลังใหญ่ อาคารสูงเสียดฟ้าไม่ใช่แค่เครื่องกำนัต์ความสำเร็จ หากแต่มันหมายถึงภาระอันยิ่งใหญ่ที่เขาต้องแบกรับ

ใช้เวลาไม่นาน ผู้บริหารหนุ่มแห่งหริพไพศาลกรุ๊ป ก็ขึ้นลิฟต์มายังชั้นบนสุดของตัวอาคาร ซึ่งเป็นห้องทำงานของรองประธานกรรมการผู้จัดการบริษัท ซึ่งภายในห้องกว้างถูกจัดตกแต่งไว้อย่างเรียบหรูสะอาดสะอ้าน และเป็นระเบียบ แต่ยังไม่ทันที่ผู้เป็นเจ้าของห้องจะเดินไปถึงโต๊ะทำงานของตน เสียงเคาะประตูที่หน้าห้องทำงานก็ดังขึ้น

หือล หือล หือล!

"กาแฟสาม คริมหนึ่ง น้ำตาลไม่ต้อง ได้แล้วค่ะ บอส" หญิงสาวสวยในชุดยูนิฟอร์มของบริษัทแทรกกายเข้ามาในห้องพร้อมถ้วยกาแฟในมือ โดยไม่ต้องรอฟังคำอนุญาตจากผู้เป็นเจ้านาย

"เอ...ผมสั่งคุณตอนไหนนะวี" กวินท์ถามอีกฝ่ายกลับด้วยความสงสัย หัวหนาคำเล็กขึ้นสูงเล็กน้อย

"วิดูหน้าบอสแล้ว คงไม่ต้องรอให้สั่งมั้งคะ อัดโรยมาเซียว เมื่อคืนเจอตึกหนักสะลิดา ส่วนนี้ เอกสารหัวข้อการประชุมตอนสิบโมงนี่ ย้อ...กรุณาอย่าเสท นะคะ บอสซา..."

"คุณวี..." ยังไม่ทันที่เจ้านายหนุ่มจะพูดจบ ลูกน้องสาวของตนก็ออกไปจากห้องเสียแล้ว

"สรุปว่าใครเป็นเจ้านาย ใครเป็นลูกน้องกันแน่ละเนี่ย" ชายหนุ่มพูดพลางหัวเราะเบาๆ ให้ความขบขันคนไปเสียทุกเรื่องของ วิลาสินี พิสูจน์อำไพ เสนา ตัวแสบของตนซึ่งเป็นรุ่นน้องที่เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันมา เกมยังมีดีกรีไปถึง 'ความมหาวิทยาลัย' อีกด้วย

สมัยเรียน กวินท์ถามจับรุ่นน้องสาวสวยคนนี้อยู่เป็นปี ๆ จนมาถึงตอนนี้ สาวเข้าก็ไมยอมใจอ่อนเสียที แต่ได้เธอมาช่วยงานด้วยในตำแหน่งเสขาฯ ที่แสนจะรู้ใจเจ้านายไปเสียทุกเรื่องแบบนี้ ก็ช่วยสร้างสีสันให้กับชีวิตเขาอยู่ไม่น้อย

"หือ...ฉลาดทันคนเธอวิเนี่ยจะมีเว็ด้มฟนแบบไหนกับนะ" ผู้บริหารหนุ่มคิดในใจ จากนั้นจับกาแฟอีกอีกใหญ่และเปิดแฟ้มเอกสารที่วิลาสินีเอามาให้เมื่อครู่เพื่อเตรียมตัวสำหรับการประชุมของบริษัทที่กำลังจะมีขึ้นในอีกสิบห้า นาทีข้างหน้า

ภายในห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านใจกลางเมือง ผู้คนพลุกพล่าน เพราะเป็นเวลาหลังเลิกงาน เด็กวัยรุ่นเลิกเรียนแล้ว มักจะมาเดินกันเป็นกลุ่ม ๆ ถึงแม้จะเป็นเวลาใกล้ค่ำ แต่อากาศภายนอกก็ร้อนอบอ้าวเหลือเกิน แอร์เย็นฉ่ำภายในห้างสรรพสินค้าก็ช่วยได้เยอะทีเดียว

พิมลภาอยู่ในช่วงทำงานชุดเดิมกับเมื่อเช้านี้ เดินจูงมือลูกชายตัวป้อมหุ่นจ้าม่าใส่ชุดเอี๊ยมโชว์พุงพสุ้ย เดินเตาะแตะมาด้วย คนเป็นแม่จะดุ่มเพราะเกรงลูกชาย

จะขวางทางเดินเขา แต่เจ้าตัวเล็กก็ยกสับ ไม่ยอมทำเตียว เรียกรอยยิ้มจากคนที่เดินผ่านไปมา

"เข้านายจาเดินเองกับ คุณอุบอกว่าเข้านายโตแล้ว" สิ้นคำพูดของเจ้าตัวแสบ คนเป็นแม่สายหน้ายิ้ม ๆ ก็ต้องยอมเขาสะ เขาโตแล้ว แต่ยังมีพูดไม่ค่อยชัดก็เท่านั้นเอง

"เดินเองก็ได้ครับ แต่เราต้องไปซูปรเปอร์รี่ แล้ว เตียวเข้านายต้องขึ้นรถนะ ครับ เตียวแม่พิมพ์หาไม่เจอ"

ในระหว่างที่สองแม่ลูกกำลังเดินตรงไปที่แผนกซูปรเปอร์รี่ก็ตของห้างอยู่นั้น เสียงของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นเบื้องหลัง คนทั้งสองจึงหันไปมอง

"คุณพิมพ์ครับ คุณพิมพ์"

"อ้าว! สวัสดีค่ะคุณยุทธ" ในขณะที่ผู้เป็นแม่แยกตัวผู้มาใหม่ คุณลูกซึบยกมือไหว้ 'สวัสดีครับ' กับนายตำรวจหนุ่มอย่างไม่ต้องรอให้ผู้เป็นมารตามอก นี่เป็นอีกหนึ่งความภูมิใจของคนเป็นแม่กับความฉลาด และช่างจดจำของลูกชาย

"สวัสดีครับ / สวัสดีครับเข้านายสุดหล่อ" ร้อยตำรวจเอกชาญยุทธ วสุโกวิททักษ์ นายตำรวจกองปราบฯ หนุ่มหล่อไฟแรง ที่วันนี้แต่งกายชุดนอกเครื่องแบบอย่างสบาย ๆ เดินเข้ามาทักทายสองแม่ลูกอย่างเป็นกันเอง ก่อนจะใช้มือยิ้มเข้านายอย่างมั่นใจเขี้ยว

"คุณยุทธมาซื้อของหรือว่านัดสาว ๆ ที่ไหนไว้หรือเปล่าคะเนี่ย" ร่างบางเอ่ยถามนายตำรวจหนุ่มด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

"อ้อ...ไม่ได้นัดใครเอาไว้หรอกครับ ผมว่าจะมาซื้อของเยี่ยมใช้ลูกน้องพอดี บังเอิญจ้งเลยนะครับ...เจอคุณพิมพ์กับลูก พอดี" นายตำรวจหนุ่มพูดปลอตอกมาหน้าตาเฉย เพราะความจริงแล้ว เขาบังเอิญเจอเธอที่หน้าโรงเรียนอนุบาลของน้องเข้านาย และขับรถตามมาเรื่อย ๆ จนถึงที่นี่ต่างหาก

ทักทายกันพอหอมปากหอมคอแล้ว คนทั้งสามก็พากันเข้าไปในแผนกซูปรเปอร์รี่เกิดเพื่อเลือกซื้อของ แต่ดู ๆ แล้วน่าจะเป็นสองคนที่เลือก ส่วนอีกหนึ่งตัวป่วนช่วยร้ายของเขาเสียมากกว่า ซึ่งกว่าจะเลือกซื้อของได้ครบก็เส้นเอาผู้ใหญ่ทั้งสองเหวี่ยงตักกันไปตาม ๆ กัน เพราะมีวี่ว้งุ่นใส่ต่อนเข้าหมูต่อน ซึ่งนาน ๆ ทีจะได้ออกมาเที่ยวห้างแบบนี้ ก็เลยถือโอกาสวิ่งเล่นสนุกไปใหญ่เลย และที่สำคัญพอได้ของครบและจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว เด็กชายตัวน้อยก็ไม่ลืมทวงสัญญาที่แม่พิมพ์ให้ไว้เมื่อเช้านี้

ทันที

"โอเคครับเข้านาย เตี่ยวเราไปกินข้าวกันร้านโน้น มีไอติมด้วย" เฮียงจบหญิงสาวก็เดินนำสองหนุ่มต่างวัยไปที่โซนฟู้ดคอร์ทของห้าง ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านขายอาหารหลากหลายชนิดทันที

"เข้านาย ทานข้าวก่อนนะลูก" พิมลภาเลื่อนจานข้าวมาตรงหน้าลูกชาย ซึ่งกำลังสนใจกับเข้ารถบังคับคันใหม่ที่ถูกลงยุทหระซ้อให้เมื่อสักครู

"แม่ครับ เข้านายจะกินไอติม" ยังไม่ทันที่จะทานข้าว เด็กชายก็ร้องหาของหวานสุดโปรดเสียแล้ว

"เราตกลงกันว่าไ้วายังไงเฮย อย่าลืมสัญญาลูกผู้ชายสิครับ" พิมลภาเอ่ยบอกบุตรชายด้วยสีหน้าดูๆ นั่นล่ะลูกผู้ชาย (รุ่นจิ๋ว) ตัวจริงถึงได้ยอมกินข้าวก่อน แล้วค่อยท้ายด้วยไอศกรีมรสโปรดอีกหนึ่งถ้วย

ในระหว่างที่กำลังทานอาหารกันอยู่นั้น ทั้งแซกในร้านอาหารและผู้คนเดินผ่านไปมาต่างอมยิ้มกับภาพที่ลูกชายครมครว้นน่ารักๆ สามคนพอ แม่ ลูกที่แสนอบอุ่นเหลือเกิน

"ลูกชายคนนี้นั้นสิ น่ารักเนาะ พ่อก็หล่อ แม่ก็สวย มีนาลูกถึงได้ตัวกลมน่ารักน่าหยิก เตี่ยวตุ้ยๆ เขียว" สองสาวที่เข้ามาใหม่ซิววนให้กันดู ทำเอาคุณพ่อกับคุณแม่ (เฉพาะกิจ) ที่ถูกกล่าวถึงตอนนี้กำลังหน้าแดงเห่อไปทั้งแถบ

"เฮ้อ! สาวๆ เลยเข้าใจผิดไปกันใหญ่ อย่างนี้คุณยุทหมีหวังเราตั้งตกกันพอดีนะคะเนี่ย" พิมลภาเอ่ยบอกนายตำรวจหนุ่มแก่แก้อ

"ถ้าเป็นอย่างที่เขาว่าก็ดีสิครับ" นายหนุ่มตอบยิ้มๆ นัยน์ตาพรากระยิบให้หญิงสาวตรงหน้า ทำเอาพิมลภาถึงกับเหมองไปทางอื่นด้วยความเขิน ถึงแม้ว่าเธอกับผู้กองชาวยุทหระจะสนิทสนมกันมานานแล้วก็ตามที แต่เธอก็ไปวายจะเขินอยู่ดี ส่วนผู้กองหนุ่มชาวยุทหระสมซ้อ เมื่อคู่ต่อสู้เพื่องพลังเจ้าเขาก็ไม่เปิดโอกาสให้เธอได้ตั้งตัว

"เย็นมากแล้ว... พิมว่าเรากลับกันดีกว่านะคะ อิ่มหรือยังคะเข้านาย" หญิงสาวเอ่ยตัดบท เมื่อเห็นแววตาสื่อความนัยจ่ายชัดเจนแบบไม่คิดจะปิดบังของผู้กองหนุ่ม

"อิ่มแล้วครับ" เด็กน้อยเอ่ยบอกมารดา พิมลภาจึงเรียกบริกรรมมาติดคำอาหาร

ทันที

หลังจากออกจากร้านอาหารแล้ว ผู้กองชาญยุทธอาสาอุ้มเจ้านายมาส่งที่ลานจอดรถ มีพิมลภาหิ้วของพะรุงพะรังเดินตามมาไม่ห่าง แต่น้ำหนักของที่เธอหิ้วคงไม่ถึงครึ่งน้ำหนักของพิมลอย่างแน่นอน ชายหนุ่มยื่นส่งจนกระทั่งรถเก๋งคันเล็กสีบรอนซ์ของสองแม่ลูกค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไป ก่อนที่จะหวนคิดไปถึงวันที่เจอกับหญิงสาวเป็นครั้งแรก

นายตำรวจหนุ่มรู้จักพิมลภาเมื่อหนึ่งปีก่อนโดยบังเอิญ เธอเป็นสาวสวย นัยน์ตาโตกแต่หวานซึ้ง ร่างบางอ่อนแอ ถ้าไม่มีเจ้านายมาคอยเรียกเธอว่าแม่ เขาคงคิดว่าเธอเป็นสาวโสดซิงๆ วันนั้นเธอกำลังจะเดินข้ามถนน ไม่รู้ว่าจะด้วยความใจลอยของเธอ หรือความขี้แสบของเขา ทำให้เขาเกือบจะขับรถชนเธอ เฉลิมบุญที่เขาเหยียบเบรกไว้ได้ทัน

ตั้งแต่นั้นมาเขาก็สนิทหาเธอกับลูกมาตลอด ถึงแม้จะรู้ว่าสามีของเธอเสียชีวิตตั้งแต่เจ้านายยังไม่คลอดเสียอีก แต่กระนั้นเธอก็ยังคงรักษาระยะห่างระหว่างเธอกับเขาได้คงเส้นคงวาดีเหลือเกิน เธอให้เหตุผลเพียงแค่ว่าเธอเป็นหญิงหม้ายลูกติด ไม่อยากเห็นแก่ตัวผูกมัดอนาคตของใครมาไว้ที่เธอกับลูกคนเดียว ซึ่งมีนทำให้ชายหนุ่มนึกค้านในใจว่า มันไม่เกี่ยวกันเลยสักนิดเพราะเขารัก และยอมรับในสิ่งที่เธอเป็นได้

ในเวลาเดียวกัน พิมลภาที่กำลังขับรถออกไปจากลานจอดก็ยิ้มเขี้ยวๆ ให้กับนายตำรวจหนุ่มที่ยื่นส่งเธอจากกระจกมองหลัง ภาพของเขาค่อยๆ เลือนและลับตาไปในที่สุด ชาญยุทธ เป็นผู้ชายที่ตีพริ้มคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าเธอเพิ่งจะรู้จักกับเขาเพียงไม่นาน แต่ก็สัมผัสได้ถึงความเสมอต้นเสมอปลาย และการเอาใจใส่เธอกับลูกแบบละเอียดพิถีพิถันจากผู้ชายคนนี้ ถ้าจะให้เธอลองเปิดใจ ไขว่คว้าใครสักคนเข้ามาในชีวิต ชาญยุทธ วสุไกรพิทักษ์ คือคนแรกที่เธอจะพิจารณา ถ้าไม่บังเอิญเกิดเหตุการณ์ในวันนั้นขึ้นเสียก่อน...

สามเดือนก่อน ณ ร้านอาหารแห่งหนึ่งแถบชานเมือง เหล่าบรรดาแม่บ้านวัยใกล้เกษียณ ถูกจูงลึกลงมาเล่นการแข่งตัวและเครื่องประดับที่ประจิมแข่งกันนับสิบท่านเดินลงจากรถตู้เข้ามาภายในร้าน และในจำนวนนั้นมี คุณหญิงศรีสุภาวงศ์ และ

คุณหญิงสุรางคณาเดินวิ่งห่าย เสียงคุยกันจ่อแจ ตั้งแต่อยู่บนรถ ตลอดเวลาที่เดินเข้าร้านก็ยังคุยไม่ขาดสาย

"เฮ้! รุ่นๆ นะคะ นั่นใช้ลูกชายของคุณพี่สุหรือเป่สะคะนั่น" หญิงสูงวัยหนึ่งในกลุ่มตาไว เอ่ยทักขึ้น ทุกคนหันมองตาม ไม่เว้นแม้แต่คุณหญิงสุรางคณาด้วย

"ตายพร!" คุณหญิงสุรางคณาทราชื่อบุตรชาย ท่านแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาเมื่อเห็นที่โต๊ะมุมในสุด บุตรชายของท่านกำลังหัวร่อต่อกระซิกกับสาวสวยคนหนึ่ง และมีเด็กชายอายุราว ๆ สามขวบนั่งอยู่บนตักเขา

"น่ารักจังเลยนะคะ เหมือนภาพครอบครัวพ่อแม่ลูกเลย นี่ถ้าไม่ใช่คนรู้จักมักจี่กัน คงจะคิดว่าลูกชายคุณหญิงแอมซุกซุกซุกเมียไว้แน่ๆ เลยนะคะเนี่ย" คุณหญิงคนเดิมเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มๆ

"คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอกมั้งคะ คิดกันว่าพวกเราเข้าไปข้างในกันดีกว่าค่ะ ป่านนี้อาหารคงพร้อมแล้ว เห็นทุกคนปนหัวกันไม่ใช่หรือคะ ไปค่ะ" คุณหญิงศรีสุรางค์เอ่ยตัดบทพลางสายหิ้วกระเป๋าบรรดาเพื่อนเดินทาง ขนาดเพิ่งกลับจากทำบุญกันมาหยกๆ ยังคงทำบาปกับผู้อื่นด้วยวาจา นั่นคือ การนินทาเสียอีก

คุณหญิงสุรางคณายิ้มเขี้ยวๆ ให้เพื่อนรุ่นพี่ นึกขอบคุณ ก่อนจะเดินลี้วไปยังโต๊ะที่บุตรชายนั่งอยู่และเอ่ยเรียก

"ตายพร!"

เสียงเรียกของคุณหญิงสูงวัย ทำให้ทุกคนในโต๊ะหันขวับไปมองซึ่งเมื่อนายตำรวจหนุ่มเห็นว่าเป็นใคร จึงลุกขึ้นยืนโดยอัตโนมัติแล้วเอ่ยถาม

"คุณแม่! มา...! ได้ยังไงจ๊ะ...นั่งก่อนสิจ๊ะ"

"แม่สิเป็นฝ่ายต้องถามแกมากกว่า" คุณหญิงสุรางคณาเอ่ยถามบุตรชายพลางปรายตามองหญิงสาวตรงหน้า

"นี่คุณพิม เป็น...! เพื่อน ผมจ๊ะ" นายตำรวจหนุ่มเอ่ยแนะนำให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักกัน

"อ้อ...ที่แท้ก็เป็น 'เพื่อน' กัน แมก้ตกใจหมด นึกว่าเราซุกซุกซุกเมียเอาไว้รู้อย่างนี้แมก้พลอยใส่อง"

"เอ่อ...ค่ะ คิดนต้องกราบขออภัยคุณหญิงด้วยนะคะ ที่ทำให้คุณหญิงต้องเข้าใจผิด" พิมลภาคกราบขอโทษคุณหญิงแม่ของผู้กองหนุ่ม อีกฝ่ายจึงยิ้มออกมา

เล็กน้อย แล้วเธอก็ถามกลับด้วยสีหน้าเรียบๆ

"ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ ว่าแต่พ่อน้องไม่มาด้วยเหรอจ๊ะ"

"เอ่อ!" พิมลภาหน้าถอดสีกับคำถามเป็นนัยของหญิงสูงวัยตรงหน้า จากนั้นจึงตอบออกมาตามที่เธอเคยบอกกับคนอื่น ๆ "พ่อน้องเข้านายเสียตั้งแต่แก้อยู่ในห้องค่ะ"

"โอ นาสงสารจัง ฉันเสียใจด้วยนะจ๊ะ เป็นหม้ายตั้งแต่อายุยังน้อย เสียลูกคนเดียวแบบนี้ คงลำบากแยะเลยสินะ ฉันนับถือจริงๆ ผู้หญิงอย่างเราสามารถยืนหยัดด้วยตัวเองได้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ชายคอยหาเลี้ยง ฉันพูดถูกมั๊ยจ๊ะ" คำพูดที่งัดท้ายของหญิงสูงวัย ก่อนที่จะเดินจากไปนั้น ทำให้พิมลภาถึงกับอึ้งไปสักพักใหญ่ ก่อนจะบีบมือตนเองแน่น

เธอไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดกับคำพูดของท่าน แต่เห็นใจและเข้าใจท่านเสียมากกว่าเธอเองก็เจอเหตุการณ์เช่นนี้มาจนชินแล้ว จึงไม่ได้ยี้หระอะไรกับคำพูดพวกนั้นมากนัก

ตัวอย่าง

บ่วงที่ 2

ที่ห้องรับประทานอาหารของบ้านทรัพย์สินไพศาล กวินท์ในชุดทำงานเรียบร้อยเดินเข้ามาที่โต๊ะอาหาร ซึ่งมีบิดามารดานั่งอยู่ก่อนแล้ว หลังจากที่นั่งลงบนโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็เอ่ยถามบุพการีทั้งสอง

"มีอะไรกินบ้างครับเข้านี้ หืม...หอมเขียว"

"ดาวินมาพอดี พ่อกับแม่เพิ่งเริ่มทานกัน วันนี้ป้าสายใจทำข้าวต้มกุ้งจ๊ะ"

"ขอโทษทีครับ พ่อตีผมตื่นสายไปหน่อย" กวินท์เอ่ยบอก ปกติชายหนุ่มมักจะทานข้าวเช้าก่อนไปทำงานทุกวัน เว้นแต่วันไหนรีบจริงๆ คาเฟ่แก้วเดียวก็พอแล้วสำหรับเขา

"งานที่บริษัทเป็นไงบ้างดาวิน พักนี้พ่อเห็นเรากลับบ้านดึกๆ ตื่นๆ ทุกวันเลย มีปัญหาอะไรหรือเปล่าลูก" พลเอกกำธร ทรัพย์สินไพศาล อดีตนายทหารชั้นผู้ใหญ่ประจำกองทัพบกที่เกษียณอายุราชการมาได้สามปีแล้ว เอ่ยถามบุตรชายด้วยความห่วงใย เนื่องจากพักหลังลูกชายของท่านดูเครียดๆ ไป

"ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงครับคุณพ่อ" กวินท์เอ่ยบอกบิดา "โครงการใหม่ที่กำลังจะเปิดตัวเริ่มเข้าที่เข้าทางหมดแล้ว พ่อเชื่อมั่นลูกชายคนนี้ได้พันเปอร์เซ็นต์เลยครับ"

โครงการใหม่ที่ชายหนุ่มว่า คือโครงการบ้านจัดสรรมูลค่ากว่าห้าร้อยล้านบาทที่กำลังจะเปิดตัวในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้านี้เหลืออีกเพียงแค่ไม่ถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ก็จะได้เสร็จสมบูรณ์

"เราเนี่ย วันๆ ก็ทำแต่งานงๆ แล้วเมื่อไหร่จะมีสะใภ้และได้ยิ้มหลานกะเขาซะทีล่ะดาวิน" คุณหญิงประภาศิรินั่งฟังบุตรชายกับสามีคุยกันเรื่องงานก็เอ่ยขึ้นมาบ้าง

"โธ...คุณแม่ อย่าเพิ่งใจร้อนสิคะ ขศรีจะให้คุณแม่หญิงประกาศอิสรภาพคน ต้อง คัดค้านเป็นธรรมชาติจริงมีัยคะ คุณพ่อ อ้อ... สายแล้วผมว่าผมขอตัวไปทำงานก่อน ตีกว่า" ชายหนุ่มรีบตัดบทสนทนา จากนั้นเดินอ้อม โตะไปหอมแก้ม มารดาหนึ่งฟอด แล้วรีบเดินออกไปจากห้องอาหารทันที

"ดูลูกชายคุณสิคะ เดินหนีเฉยเลย" สตรีสูงวัยบนกับคู่เป็นสามีอย่างไม่จริง จังนัก

"แหม...เอาน่าคุณหญิง อยากรู้ที่เข้าวินมันบอก เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นแหละ" ท่าน นายพลเคยบอกผู้เป็นภรรยา พลาซหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะคิดในใจว่า แล้วชาติ นี้บุตรชายของท่านจะมีเมียมีัยเนี่ย ก็เล่นหวงชีวิตโสดเสียอย่างกับอะไรดี

ภายในห้องทำงานของรองประธานบริษัท ไฟศาลกรุป หลังจากจัดการกับ แฟ้มเอกสารกองโตที่สุดยอดเลขหอบมาให้เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว กวินท์ก็นั่งเอนหลังกับพนักเก้าอี้และบิดตัวไปมาเล็กน้อย เพื่อผ่อนคลายความ เหนื่อยล้า ก่อนจะเปิดลิ้นชักโตะทำงานและหยิบอัลบั้มรูปเก่าๆ เสมหนึ่งขึ้นมาเปิดดู พร้อมกับยิ้มออกมาด้วยสีหน้าสุขใจ เพราะมันเป็นอัลบั้มภาพถ่ายสมาชิกในครอบครัว ของเขานั่นเอง

ชายหนุ่มเปิดไล่ดูภาพในอัลบั้มทีละภาพ จนมาถึงภาพเด็กชายสองคนวัย ไล่เลี่ยกัน ยืนกอดคอกันที่หาดทรายขาวสะอาดหน้าบ้านพักตากอากาศ ถ้าเขาจำ ไม่ผิดคงจะเป็นบ้านที่หัวหิน เด็กหนุ่มสองคนนั้นทำหน้าที่ต๋าท่าทางน่าเกลียด ทะเลิ่ง ทะเลิ่งใสกล่อง ชวนให้เขามอยิ้มได้ทุกครั้งที่เปิดดู ไส่มาจนถึงภาพสองหนุ่มหล่อใส ชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยถ่ายคู่กันอยู่ตรงสนามน้ำพุหน้าบ้าน

และภาพสุดท้าย มันทำให้เขามอยิ้มได้ไม่แพ้กัน มันคือภาพ คู่ของชายหนุ่ม หน้าโสดคนหนึ่งซึ่งถ่ายคู่กับหญิงสาวสวยใบหน้าเรียวรูปไข่ นัยน์ตาโตกซึ่งถ้าสังเกต ดีๆ จะเห็นใบหน้าของฝ่ายชายแดงระเรื่อสามไปถึงใบหู ซึ่งเขาคิดว่าคงเป็นเพราะ ได้ถ่ายรูปคู่กับหญิงสาวสวยใบหน้าเรียวรูปไข่ นัยน์ตาโตกคนนี้กระมัง

กวินท์พลิกดูด้านหลังรูป ซึ่งมีตัวหนังสือสีจางๆ เขียนไว้ว่า 'แพรวาดวงใจ ของผม'

ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังดูรูปเพลินๆ อยู่ นั่น เสียงเคาะประตูสามสี่ครั้งก็

ตั้งขึ้นหน้าห้อง ก่อนบานประตูจะถูกดึงเปิดออก พร้อมกับร่างของใครคนหนึ่งเดินก้าวเข้ามาในห้อง

"ฮัลโล มาพอดีเลย" รองผู้บริหารหนุ่มทักทาย 'อริศมนี' ลูกน้องคนสนิทของตน ก่อนจะจับถาม "ว่าไง ได้เรื่องอะไรบ้างมั๊ยจ้ะ"

"ยังไม่ได้เรื่องเลยครับนาย ผมให้นักสืบไปหาข้อมูลทั่วเซียงรายแล้วครับทราบแต่เพียงว่าคุณแพรวาเธอเคยเปิดร้านขายผักพื้นเมืองอยู่ในตัวเมือง แต่พอลามคนแถวนั้นเขาบอกว่าคุณย้ายออกมาหลายปีแล้วครับ"

จบคำ กวินท์ก็โบกมือไล่อริศมนีออกไปจากห้องด้วยสีหน้ามึนตึ๊ง เพราะเขาสั่งให้อีกฝ่ายตามสืบเรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่ง สองสัปดาห์แล้ว แต่สุดท้ายแทบไม่ได้อะไรเลยสักอย่าง

ร้าน ผักไหมพรวว เป็นร้านจำหน่ายผักไหมไทยขนาดไม่ใหญ่โตนัก แต่ได้ถูกผู้เป็นเจ้าของร้านจัดตกแต่งไว้ได้อย่างทันสมัยเรียบหรู ดูดี และถึงแม้จะไม่ได้อยู่ใจกลางตัวเมือง แต่ที่นี่ก็ถือว่าทำเลดีพอสมควร ลากลูกค้าซึ่งแวะเวียนกันมาอุดหนุนไม่ได้ขาด ด้วยคุณภาพสินค้าที่มีเอกลักษณ์ ผักพื้นเมืองจากการทอมือล้วนๆ และมีหลากหลายราคาให้เลือก ด้านหน้าร้านจัดเป็นมุมกาแฟเล็กๆ ไว้สำหรับบริการลูกค้าไปในตัวด้วย

ในขณะที่ผู้ดูแลร้านซึ่งเป็นสาวประเภทสองชื่อ จี๊จี้ หรือ จี๊จี้ศักดิ์ กำลังนำผักไหมที่เพิ่งสั่งซื้อเข้าร้านไปเก็บไว้ในตู้โชว์อยู่นั้น เสียงกระดิ่งที่แขวนเอาไว้บนมือจับประตูกระຈกด้านหน้าก็ดังขึ้น เธอจึงหันไปมองและเมื่อเห็นว่าผู้ที่เดินเข้ามาคือผู้เป็นเจ้าของ จึงได้ร้องทัก

"ฮัลโล! น้องพิมนี่เอง พี่นึกว่าคุณค่า ส่งเข้ามาขายไปโรงเรียนแล้วหรือจ้ะ"

"อะ...พี่จี๊จี้" พิมลภาพยกหน้ารับ ก่อนที่จะเอ่ยต่อ "วันนี้ขอแจ๊อีกแล้ว กว่าจะจับมาแต่งตัวได้ครึ่งระอบบ้าน แล้วพี่ลืมจิตสะละ"

"อยู่ที่นี่จ้า แหม ๆ ๆ ปนเป็นป่าแก่แต่เขาเลยนะจ๊ะน้องพิม เข้า...นี่จ๊ะ ลูกก็ใหม่ๆ อุ่นๆ หอมกุ่นจากเตา พิมลองชิมดูจะได้อารมณ์ดีขึ้น" เอ๊ยจบ ลืมจิตหญิงสาววัยสามสิบสาม ซึ่งเป็นลูกน้องอีกคนหนึ่งของพิมลภาพก็ได้ถือจานลูกก็มาวางที่โต๊ะชุดรับแขกเล็กๆ ซึ่งอยู่มุมห้องของร้านให้ผู้เป็นเจ้าของชิมฝีมือ ส่วนจี๊จี้ก็ได้ชิมไป

หลายชิ้นก่อนหน้านี้แล้ว

"อืม! อร่อยอะ ไม่บอกไม่รู้เนี่ยว่าเพิ่งทำครั้งแรก" พิมลภาพุด พลง ยิ้มพราว ก่อนจะคิดในใจว่านับว่าเป็นโชคดีของเธอ ที่มีลูกน้องและเพื่อนแท้ๆอย่างจี้จี้ และส้มจี๊ดคอยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง

ร้านผ้าไหมแพรวาเพิ่งเปิดได้แค่สองปี เงินทุนทั้งหมดที่หมุนเวียนภายในร้านมาจากเงินเก็บของเธอกับพี่สาวแทบทั้งสิ้น ร้านนี้เปรียบเสมือนเป็นทั้งความหวัง และความฝันทั้งหมดก็ว่าได้ หากขาดลูกน้องของเธอทั้งสองคนนี้ไป เธอคงเหนื่อยพอๆ

"อืม...จริงสิ ปลายเดือนหน้านี่จะมีงานแสดงสินค้าออกร้านผ้าไหม พี่ส้มกับพี่จี้จี้จะว่ายังไงละ ถ้าพิมมอยากเข้าร่วมงานนี้ด้วย" หญิงสาวเจ้าของร้านแปรขยับกับลูกน้องทั้งสองคน เพราะเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเมื่ออาทิตย์ก่อนนี้ผู้กองชาญยุทธเอาใบสมัครเข้าร่วมงานนี้ไปให้เธอถึงที่บ้าน

"ก็ดีสิพิม พี่จี้จี้ว่านะ ร้านเรามีผ้าสวยๆ ตั้งเยอะ สายหายากๆ ตั้งหลายผืน ดีชะอีกจะได้ไปโรมหาหน้าเราไปในตัวด้วย" จี้จี้ออกความเห็น ก่อนจะหันมาถามความเห็นจากส้มจี๊ด "แก้วว่ามีขายส้ม"

"พี่เห็นด้วยอีกคน งานแบบนี้มีพวกคุณหญิงคุณนาย ให้ความสำคัญกันเพียบ ไม่แน่นอนเราอาจได้เกิดแบบไม่รู้ตัว" เอ่ยจบ ส้มจี๊ดก็ยิ้มกว้างออกมา ดวงตาแวววาวรีมีประกายแวววาว ด้วยนึกวาดฝันไปไกลถึงงานแสดงสินค้า ที่เหล่าบรรดาคุณหญิงคุณนายที่โปรดปรานผ้าไหม ชอบซื้อมาเก็บสะสมไม่แพ้เครื่องประดับอัญมณีหรูหราเลยทีเดียว พิมลภาเองก็โปรยยิ้มหวาน นัยน์ตาเป็นประกายไม่แพ้กัน

14.30 น.

ที่หน้าศาลาสนิวส์ไกรพิทักษ์ รถยนต์เอกประสงค์สมรรถนะสูง สีดำแวววับคันหนึ่งวิ่งเข้ามาจอดบริเวณหน้าบันไดทางขึ้นบ้าน ก่อนที่ผู้เป็นเจ้าของรถอย่างผู้กองชาญยุทธจะเปิดประตูลงมาจากรถ แล้วเดินก้มหน้าลุ่มๆ เข้าบ้านแล้วทิ้งตัวลงนั่งอยู่บนโซฟานุ่มภายในห้องนั่งเล่น โดยไม่สนใจสักตาดำหน้ารถกิติติม ตกคืออย่างคุณหญิงสุรางคณา วสุไกรพิทักษ์ ผู้เป็นมารดาซึ่งเดินตามมาห่างๆ เลยแม้แต่เนี่ย

"ไม่ต้องมาทำหน้าแบบนี้ใส่แม่เลยนะตาบุตร" คุณหญิงสายหน้าระอา เมื่อ

เห็นลูกชายท่านทำหน้ายับๆ ตั้งแต่ออกจากบ้านคุณหญิงศรีสุภาวงศ์ตั้งแต่เช้า จนถึงบ้านในยามบ่ายคล้อยเช่นนี้

"คุณแม่กับคุณหญิงศรีสุภาวงศ์ คิดจะทำอะไรกัน เล่นเกมจับคู่กันอย่างนั้น เหนื่อยครับ" ชายผู้ขานป้อน นานๆ เขาจะได้หยุดพักสักวันสองวัน ไม่คิดว่ามารดา จะใช้เวลาว่างของเขาพาเขาไปทะเลเล่นๆ คู่ตัวสาว ๆ ซึ่งท่านหมายตาจะให้มาเป็นศรีสะใภ้ โดยที่ไม่ให้เขาตั้งตัวสักนิด

"ทำไมอะตายุทธ" สตรีรู้อยู่แหงนใส่ผู้เป็นบุตรชาย "แม้ว่าลูกสาวคุณหญิงศรี เขาก็ออกจะสวยน่ารัก แลผมเป็นแม่บ้านแม่เรือน กิริยามารยาทหรือก็เรียบร้อย เป็นลูกผู้ดีมีชาติตระกูลเหมาะสมกับลูกทุกประการ"

"แต่คุณแม่ก็รู้ว่า ผมมีคนทีผมชอบพออยู่แล้วนี่ครับ" นายตำรวจหนุ่มเอ่ยแย้งผู้เป็นมารดา

"ถ้าแกหมายถึงแม่หม้ายเรือฟางอย่างพิมลภาคนั้นละก็ แม่ขอเลยนะตายุทธ" คุณหญิงสุรางคณาเอ่ยตักท้อผู้เป็นบุตรชาย ไซ้ว่าท่านรังเกียจเพียงใดจนทำอะไรกะหนา แต่หัวอกคนเป็นแม่ก็อยากให้ลูกได้ในสิ่งที่ดีที่สุด เพราะในสายตาของท่านแล้ว พิมลภาก็แค่ 'ดีพอใช้' ทั้งรูปร่างหน้าตา การศึกษา กิริยามารยาท แลผมมีข้อดีตรงที่ เธอมีลูกคิดมาด้วยนี้แหละ และตอนนี้ยังมี คู่เปรียบเทียบกับเด่นกว่าพิมลภาในทุกๆ ด้านอย่างศติตาเสียด้วย

"แต่ว่า..คุณแม่ครับ..." ชายหนุ่มอ้าปากจะค้าน แต่พอเห็นผู้เป็นมารดาแน่นิ่งข้างให้เขาก็อจใจ

พูดไปก็เท่านั้น น้ำเขียวอย่าขวางเรือ รอไปอีกสักพักเขาเชื่อวามารดาจะต้องใจอ่อนสักวัน

"แม่รักและหวังดีกับแคนะตายุทธ เรานะเป็นหนุ่มทั้งแ่งจะกินแดงเกล้าตาย แลผมมีลูกคิดมาด้วยแบบนั้น ญาติพี่น้องเราจะคิดยังไงกัน เราเองก็มีหน้ามีตาในวงสังคม แม้ว่าหนูศติตาเองเขาก็ภูมิใจให้เขาอยู่เหมือนกันนะ ลองเปิดใจดูบ้างก็ดีนะลูก"

ชายหนุ่มแอบส่งสายตาค้อนให้กับพาหนะของผู้เป็นมารดา ซึ่งดูจะพอออกพอใจ *ศติตา อภิเชษฐสงคราม* หญิงสาวผู้เพียบพร้อมในสายตาท่าน บุตรสาวคนสุดท้ายของ คุณหญิงศรีสุภาวงศ์ อภิเชษฐสงคราม ศติตาเธอสวยเรียบร้อยอ่อนหวานก็จริง แต่

ท่าทางนุ่มนวล คุณหนูจำออกอย่างนั้นไม่ใช่สเปกเขาเลยสักนิด อีกอย่างเขาเองก็มีคนที่นั่งอยู่ในใจมาตั้งนานแล้ว... พิมลภา

เย็นวันหนึ่งหลังเลิกงาน กวินท์ขับรถออกจากคอนโดของตน เพื่อไปจับเซอร์นางแบบสาวคู่ขาออกไปเที่ยวข้างนอก ซึ่งขณะที่ขับรถอยู่นั้นชายหนุ่มก็ดูหญิงสาวที่นั่งข้างๆ อยู่บ่อยๆ ส่วนอีกมือที่ไม่ได้จับพวงมาลัย ก็คอยปิดป้ายมือปลาหมึกของนางแบบสาวคู่ดวงคนล่าสุดที่เริ่มปีนเบาะไปอยู่สุด

"ไม่เอา่น่าเซอรี่ ผมกำลังขับรถอยู่นะ"

"ก็ขับไปสิคะวิน"

"แต่ผมไม่ถนัด คุณขยับไปหน่อยได้มั้ย"

คนถูกดูหาได้สนใจไม่ มือเรียวสวยได้รูปของนางแบบสาว ลูบได้เผยหน้าอกแกร่งของชายหนุ่มเล่นอย่างเพลินใจ ใบหน้าสวยที่ถูกแต่งแต้มมาเป็นอย่างดี ตลอดเกลียวอยู่ที่ต้นคอของชายหนุ่ม

เฮ้ย!! เฮียล กริต...

เสียงล้อรถเสียดสีกับพื้นถนนดังลั่น ตามด้วยเสียงกรีดร้องของหญิงสาว รางขอบบางที่ยื่นอยู่ริมถนน ทำให้ผู้คนแถวนั้นต่างหันไปมองแทบจะเป็นตาเดียวกัน แล้วก็พลอยถอนหายใจโส่งออกไปตามๆ กัน นับว่าหสองโชคยังดีเหลือเกินที่รถคันนั้นเบรค แล้วหักหลบได้ทัน

"เป็นอะไรบ้างหรือเปล่าครับคุณ ๆๆ" พอเคลื่อนรถชิดข้างทางแล้ว ชายหนุ่มแทบจะกระโดดลงจากรถ กิ่งเดินกิ่งวิ่งลงมา ตะแหันเรียกหญิงสาวเบาๆ ยิ่งเห็นร่างบอบบางต้นไหว ยิ่งทำให้เขาหัวใจสอ แต่พอหญิงสาวซึ่งเกิดลมถูกรถชนเบ้แบนเมื่อสักครู เวทหน้าขึ้นมองผู้ชายตรงหน้า

"คุณ! เธอควรละเมอ กวินท์ที่ตัวผมมาดมุ่นกับท่าทางของหญิงสาวตรงหน้า

"คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ ให้ผมพาไปโรงพยาบาลมั้ย?"

"มะ...ไม่เป็นไรละ ดิฉันไม่ได้เป็นอะไร" เขามองดูหญิงสาวที่กำลังก้มสำรวจตัวเอง ชั่วครู่เธอรีบตรงดิ่งไปยังเด็กชายตัวป้อม ที่สะอึกสะอื้นอยู่ในอ้อมกอดของหญิงสาวอีกคน คงจะเป็นครูในโรงเรียนนี้กระมัง กวินท์เดินตามมาด้วย แต่ยังไม่ทันได้เหยอะไร เสียงแหลมของหญิงสาวอีกคนก็ดังชัดขึ้นมาก่อน

"เรียบร้อยรียังคะวิน มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า คงไม่ใช่แก๊งชุดรีดแก๊งค์ทำ เป็นลูกรถชนแล้วเรียกร้องคำเสียหาย วิน รีบๆ ให้เงินเขาไปลิดะ เรื่องจะได้จบๆ"

นางแบบสาวข้างระหง ลงจากรถมายืนเกาะแขนชายหนุ่มอย่างแสดงความ เป็นเจ้าข้าวเจ้าของออกหน้าออกตา เขมอมองประเมินหญิงสาวกับเด็กน้อยตรงหน้า จากการแต่งเนื้อแต่งตัวแล้ว คงจะเข้าข่ายอย่างที่เธอว่าเมื่อสักครูจจริงๆ

"ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ ขอตัวนะค่ะ" พิมลภาหน้าตั้งกับคำพูดของสาวสวยตรง หน้า จึงรีบตัดบทอุ้มลูกขึ้นรถและขับออกไปจากที่นั่นทันที แต่ก็นึกขอบคุณที่เข้า หล่อนช่วยเบนความสนใจแฟนหนุ่มของเธอ และที่สำคัญพิมลภารู้สึกหวั่น ๆ สายตา ของผู้ชายตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก

หน้าคุ่นๆ *เธอมีมรดกจอบที่ใหญ่มาก่อน...* ชายหนุ่มครุ่นคิดในใจ หลังจาก ที่รถยนต์ของหญิงสาวที่เธอเกือบจะขับรถชนเมื่อครู่แล่นออกไปแล้ว

"วินคะ คุณจะยืนอยู่ตรงนี้อีกนานมัย คู่กรรมีของคุณไปไหนแล้ว แดคแรง ร้อนก็ร้อน เรากลับกันเถอะค่ะ" เซอร์สาวสวยปลุกเขาตื่นจากความมืด

"อะ...เออ 'ไปสิ' กวินท์แก๊ๆ กังๆ" ยิ่งสายตาสวยคู่กำลังให้ความสนใจเขา กับสาวสวยข้างกาย จึงขับพาเธอออกไปจากที่แห่งนั้นทันที